

לילה בביירות

זהו סיפורו של נערה ישראלית צעירה מאור — שהגיעה לביירות, בתחילת חודש אוגוסט 1967, חודשיים לאחר ה' מלחמה עם ארצות-ערב. היא עשתה זאת, לאחר שעברה שלושת אלפים קילומטרים בתוך האזורים השוממים ביותר של תורכיה — מתוך אהבה. לילי אורבי הממושקפת והנאה, היא ילידת קאהיר שעלתה ארצה ב-1951. היא מדברת חמש שפות — ובישראל עבדה כ' פקידה, כתבת-עיתון לעת-מצוא — ואף כ' דלקאית בדיסקוטק של פרדריקה. יום אחד קנתה כרטיס-אווניו בקוים ה' תורכיים — ונסעה לחו"ל. זהו סיפורו של לילי אורבי כפי שמסרה אותו לכתב העולם הזה:

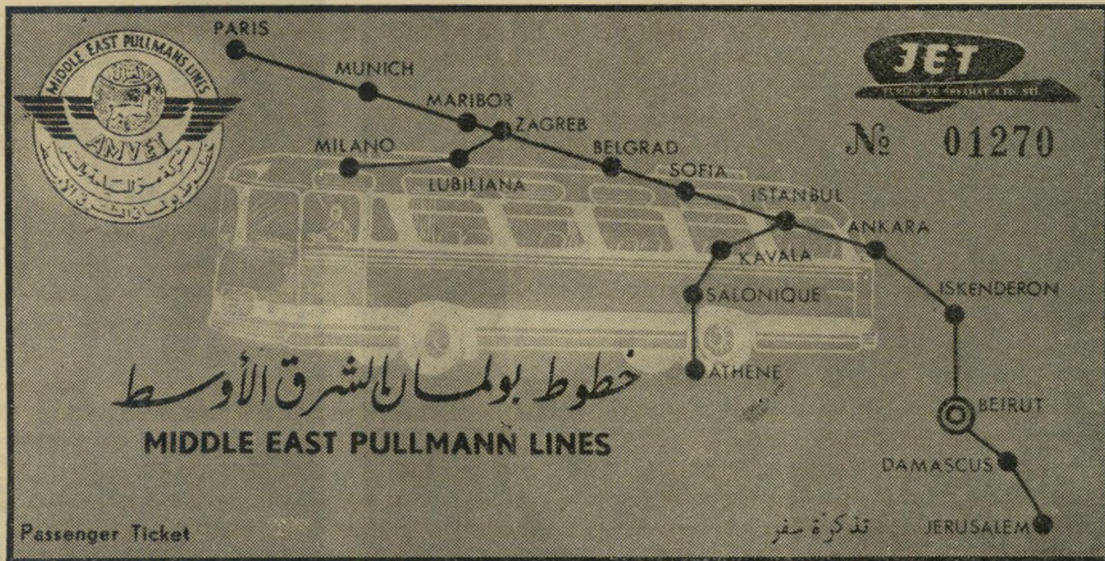
ימים של אושר

את אלטן, בהירדה-שיער והנאה, הכרתי בעת הפלגה קודמת, אף היא בקוים התורכיים. הוא היה קצין באונייה התורכית. התא-הכנו, בילינו כמה וכמה ימים של אושר — ונפרדנו. מאז המשכנו להתכתב. הוא סיפר לי כל מה שהוא עושה. ואני רכשתי ממנו את ה' טעם המיוחד הזה ששמו חוצלארץ. יום אחד החלטתי לנסוע. כיוון שלא יכולתי לנסוע אליו, לתורכיה — כי זה לא מקובל אצלם שנערה תבקר סתם כך אצל בחור, גם כשהם אוהבים — נסעתי ל' לונדון ללמוד אנגלית. בהתחלה, הייתי נערת אופר. אבל אחרי ארבעה חודשים של עבודה כמטפלת, תמורת דיוור ומזון בלבד, החלטתי שזה לא חיים. עזבתי — והתחלתי לחפש עבודה. כיוון שידעתי שפות רבות, מצאתי אותה

בקלות — בתור מזכירה במשרד לנסיעות. שם הכרתי טיפוסים מעניינים. הערבית שבפי איפשהו לי, בין השאר, לקשר קישרי-ידידות עם סודאנית אחת אמינה אל-מהדי — שהיא נכדתו של אל-מהדי המקורי, מנהיג המרד נגד האנגלים. אבל איכשהו, לונדון לא סיפקה אותי. בייחוד לאחר שמכתביו של אלטן, אהובי, פסקו מלהגיע. החלטתי לנסוע אל הבחור שאהבתי.

כשהגעתי לאיסטנבול, למשפחתו של אל-טן, הבנתי מייד שמשהו לא בסדר. ***
שינוי בתוכנית
אתי את אמו מה הוא עושה. היא התחמקה, ואמרה שהוא עובד כ' קצין בצויה-המלחמה התורכית — וגר במחנה שבמרסין. זה במרחק 1350 קילומטר מאיסטנבול.

דיילת, שאף שמה היה אמינה. לבנונית, אבל אחת שגרה כל חייה בתור-כיה והיא חיה חיים מודרניים לגמרי. משך המסע הפכנו לידידים טובים, כולנו. בלב לב, חששתי מהרגע שאפגוש את אל-טן — והוא יגיד לי שיש לו אחרת. כך שכאשר התקרבו לידי ג'ורג' הציע לי להמשיך — שמחתי. אלא שמייד הוסיף ג'ורג': „בואי תסעי איתנו — נגיע עד לביירות!“

כרטיס לביירות
הוא הכרטיס בו השתמשה לילי אורבי, ואשר היה מכונן, בתחילתה, לאפשר לה נסיעה מאיסטנבול למרסין. בהמשך — בעזרת ידידיה המארוניטיים — את דרכה עד לבירת הלבנון. למרות הארכת הנסיעה בכמה תחנות ובמאות קילומטרים, לא הועלה מחיר כרטיס-הנסיעה של הישראלית הצעירה והנועזת.

„אני ישראלית“, אמרתי. „זה יהיה מסור-כן.“
„שטויות“, אמר הרוך. „נמצא דרך להבי-ריח אותך.“
סמכתי עליהם והסכמתי. כל ישראלית צעירה היתה עושה כמנוני. סוף-סוף — מתי תהיה לאחת כמנוני שוב הזדמנות לראות את ביירות?

ביקור בסוריה

ההתחלה רצו להבריח אותי בתוך תא-המוזדות, שמתחת למושבי-הנוסעים. אבל חששתי. עבדתי, לא עבדתי. סוף-סוף, „אשימו אותם בחבלה, אם יגלו אותי שם, בתא-הבאגאני.“
שלא לדבר על כך, שהאוטובוס-הענק הזה עובר דרך סוריה. והסורים, בניגוד ללבנוני-ניים, לא יודעים חוכמות. אז הגה אחד הבחורים רעיון נהדר. הוא פנה לאמינה, שעמדה בין כה לרדת מן ה' אוטובוס באנטקרה, שעל הגבול, ואמר לה: „נצטרך את הדרכון שלך, כדי להטביע בו חותמות.“
אמינה, שלא הבינה את כוונתי, הסכימה, מסרה להם את הדרכון הלבנוני שלה — ויורדה לחופשה.
ואני המשכתי — בדרכון לבנוני, על שם אמינה מזייד.
היתה לי במוזדתי פיה נוכרית. הפיאה הזאת עשתה אותי דומה במיקצת לתמונה של אמינה.
החלטנו שאני אעשה עצמי ישנה, אם יבדקו את האוטובוס מטעם ביקורת-הדרכון-נים, בגבול.
ובאמת, עשיתי שאני נרדמת. אבל הלב רעד.
כך נכנסתי, הישראלית הראשונה אחרי המלחמה, לשטח סורי, ובשעת לילה עברתי את סוריה ונכנסתי לארץ הערבית השנייה שלי — ללבנון.

חשבתי בלבי: „הוא בטח מצא נערה אחרת.“
אבל לא רציתי לוותר. החלטתי לנסוע אליו למחנה, ולהפתיע אותו.
לא ידעתי שמרסין זה בחלק שומם ו' מרוחק ממרכזי-התרבות, בתורכיה. ולו הייתי יודעת את זה גם לא היה איכפת לי. אחר-כך ירדתי לסביבת הנמל, כדי ל' ראות את איסטנבול פעם אחרונה — בסרם אסע, וכדי לאסוף פרטים על מרסין. סיבוב קל זה שינה את כל תוכניותי — והביא אותי עד לביירות העוינת והרחוקה.

בחורים נחמדים

כי האנשים שפגשתי, ואותם שא' לתי, היו נהגים-אוטובוס. יש קו אוטובוסים המגיע למרסין, קור-אים לזה מידל איסט קאזיס קומפאני.
וזהו קו תורכי-לבנוני.
את כל זה לא ידעתי. גם לא ידעתי שהשניים — הרוך (30) ואליאס (31) הם לבנוניים.
כשהסברתי להם שאני רוצה למרסין, אמרו: „למה לך לטוס ולבנוז כסף? אנחנו נקח אותך לשם באוטובוס — ובחינם.“
זו היתה הצעה נחמדה מאוד. אמרתי להם שאני ישראלית — ואז אמרו שניהם שהם לבנונים נוצריים, והוסיפו שהם דווקא מסמפים את ישראל.
„כמו כל המארוניטים, בביירות“, אמר ג'ורג', „בין כה אנו מפחדים מן הערבים.“
אגב, אמו הזקנה של ג'ורג' נמצאת עכ' שיו בישראל — או נכון יותר, בירושלים המאוחדת.
היא גרה במינור הארמני שבקיר העתיקה.

הזדמנות לביירות

אין שרא היה, הבחורים שיכנעו אותי. עזבתי את הכל, נפרדתי מן הביטיניק ידידי — ונסעתי עם שני הלבנוניים. על אף חששותי. האוטובוס דהר יומם ולילה. היתה שם גם

עיתונאית, נערת-דיסקוטקים, הרפתקנית, נוסעת — כפי שנרא' תח כאשר הכירה את אלטן התורכי. לילי לא פחדה לנסוע לבדה, בדרכה לחיזר את מרחבי העולם, הפכה את לונדון לתחנתה הראשונה בדרכה הארוכה.